

מאד גדולה.

והוא מזה שאלמד וגמרא ואפסוק וכתיבאא — הפל הזה במנהיגות

ויקרא בספרא רומא.

אשר הנהיגוהו עם ישראל על ידי משה ואלה שמעו ואלה אשר לא שמעו

ביום ההוא.

והוא מזה שאלמד וגמרא ואפסוק וכתיבאא — הפל הזה במנהיגות

ויקרא בספרא רומא.

ל.

אשר הנהיגוהו עם ישראל על ידי משה ואלה שמעו ואלה אשר לא שמעו

ביום ההוא.

והוא מזה שאלמד וגמרא ואפסוק וכתיבאא — הפל הזה במנהיגות

ויקרא בספרא רומא.

אשר הנהיגוהו עם ישראל על ידי משה ואלה שמעו ואלה אשר לא שמעו

ביום ההוא.

ל.

אשר הנהיגוהו עם ישראל על ידי משה ואלה שמעו ואלה אשר לא שמעו

ביום ההוא.

ל.

אשר הנהיגוהו עם ישראל על ידי משה ואלה שמעו ואלה אשר לא שמעו

ביום ההוא.

והוא מזה שאלמד וגמרא ואפסוק וכתיבאא — הפל הזה במנהיגות

ויקרא בספרא רומא.

אשר הנהיגוהו עם ישראל על ידי משה ואלה שמעו ואלה אשר לא שמעו

ל.

אשר הנהיגוהו עם ישראל על ידי משה ואלה שמעו ואלה אשר לא שמעו

ביום ההוא.

והוא מזה שאלמד וגמרא ואפסוק וכתיבאא — הפל הזה במנהיגות

ויקרא בספרא רומא.

יֹאכַל מִן־הַקֹּדְשִׁים כִּי לַחֲמוֹ הוּא:
 (ח) נִבְלָה וְטִרְפָּה לֹא יֹאכַל
 לְטִמְאָה־בֵּה אֲנִי יְהוָה: (ט) וְשִׁמְרוּ
 אֶת־מִשְׁמֵרֹתַי וְלֹא־יִשְׂאוּ עָלֵי
 חֲטָא וּמִתּוֹ בּוֹ כִּי יַחֲלִלְהוּ אֲנִי
 יְהוָה מִקֹּדְשִׁים: (י) וְכָל־זֶר לֹא־
 יֹאכַל קֹדֶשׁ תּוֹשֵׁב כֹּהֵן וְשֹׁכֵר

וּבְתֵר פֶּן יִיכּוֹל מִן קוֹדְשֵׁיא
 אֲרִי לַחֲמָה הוּא: ח נְבִילָא
 וְתִבְרָא לֹא יִיכּוֹל
 לְאַסְתָּאבָא בֵּה אָנָא יִי:
 ט וְיִטְרוּן ית מִטְרַת מִימְרֵי
 וְלֹא יִקְבְּלוּן עֲלוֹהֵי חוּבָא
 וְיִמּוּתוּן בֵּה אֲרִי יַחֲלִנָּה
 אָנָא יִי מִקְדְּשֵׁהוּן: י וְכָל
 חֲלוּנֵי לֹא יִיכּוֹל קוֹדְשָׁא
 תּוֹתְבָא דְכֹהֲנָא וְאַגְיָדָא לֹא

ת"א ואחר יאכל מן הקדשים יבמות עד:
 נבלה וטרפה חולין ק: נדה מב: ושמרו
 את סנהדרין פג. ולא ישאו זבחים מה: ומתו
 בו יבמות פו. סנהדרין פג. צ: חולין קיג:
 קלו. כריתות ז. אני ה' סנהדרין פג: וכל זר
 לא יאכל קדש פסחים כג. יבמות סח. ע:
 עא. כתובות כה. קידושין טט: סנהדרין פג:
 מכות יח: כריתות ד: תושב כהן יבמות ע.
 קידושין ד. זבחים פב:

בעל הטורים

(י) תושב כהן ושכיר. בגימ' זה קנין קנין עולם וקנין קנין שנים:

רש"י

וטרפה, מי שיש צמינו טרפה, ילא נבלת עוף
 טמא שאין צמינו טרפה: (ט) ושמרו את
 משמרתני. מלאכול תרומה צטומאת הגוף: ומתו
 בו. למדנו שהיא מיתהו צדי שמים (סנהדרין פג):
 (י) לא יאכל קדש. צטומאת הכתוב מדבר,
 שכל הענין דבר צה (שם פג): תושב כהן ושכיר.
 תושבו של כהן ושכירו, לפיכך תושב זה נקוד

(י) ואחר יאכל מן הקדשים. נדרש ציצמות
 (עד): צטרומה, שמותר לאכלה צהערצ השמש:
 מן הקדשים ולא כל הקדשים: (ח) נבלה
 וטרפה לא יאכל לטמאה בה. לענין הטומאה
 הזהיר כאן, שאם אכל נבלת עוף טהור שאין
 לה טומאת מגע ומשא, אלא טומאת אכילה צצית
 הצליעה, אסור לאכול צקדשים, וצריך לומר

עיקר שפתי חכמים

ד רבתיב מן הקדשים ולא כל הקדשים דאיירי בתרומה: ח כי לאכילה כבר נאמר אזורה דנבלה וטרפה בפ' צו (ו' כ"ד) דאכל לא תאכלהו. אלא שבא
 להזהיר כאן על טומאת נבלת עוף טהור בבית הבלעה. ולכך כתיב לא יאכל לטמאה ללמד שאינה מטמאה רק בבית הבלעה: ו דמה קדשים שהם
 חמורים מתרומה אם אכלה אינו חייב מיתה כ"ד כמפורש לעיל פ' תורע (י"ב ד) תרומה הקלה לא כ"ש. ועוד מדסמך לזה אני ה' לומר אני ה' נאמן
 ליפרע שאמית אותו זה מיתה בידי שמים:

לקוטי הלכות

לקבל החיות המרבה הנמשך על ידי אכילת
 קדש, שזהו בחינת רבוי השמן שגורם פבוני
 הנר, שזהו בחינת שבירת פלים, שמשם עקר
 יניקת הסטרא אחרא - (יורה דעה - הלכות
 הכשר כלים ג' - אות א')

(י) וְכָל־זֶר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ - פֶּל המֵאֲכָלִים
 הַקֹּדְשִׁים בְּיוֹתֵר אֲסוּרִים גַּם־פֶּן לְמִי שְׂאִינוּ
 רְאוּי לָהֶן בְּאִסוּר חֲמוּר מְאֹד, כִּי מִחֲמַת שֶׁהֵם
 קְדוּשִׁים בְּקִדְשָׁה יִתְרָה מְאֹד אֵין פֶּח בְּהַמְקַבֵּל
 לְקַבֵּל הַחַיּוֹת וְהַקִּדְשָׁה הַמְרַבָּה הַנִּמְשָׁךְ
 עַל־יָדָם. וְעַל־פֶּן אִם יִרְצָה לְאַכְלֵם חֵם וְשִׁלּוּם
 מִי שְׂאִינוּ רְאוּי לָהֶם הוּא גּוֹרֵם שְׁבִירַת פְּלִים
 מִחֲדָשׁ, בְּחִינַת רְבּוּי הַשָּׁמֶן גּוֹרֵם פְּבוּנֵי הַנֵּר.
 וְעַל־פֶּן כָּל זֶר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ, כִּי אֵין בּוֹ פֶּח

וְכָל זֶר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ - פֶּל זְמַן שְׂאִין
 הָאֲדָם זּוֹכֵה לְשִׁבֵּר אֶת הַיֵּצֶר הָרַע וְהַמְּנִיעוֹת
 וְהַעֲבוּבִים מֵעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְפָּרֵד עַד שְׂיִזְכֶּה

להעלות
 המקומם
 (אורח
 (ב)
 קדשים
 טבילה
 וטהרה
 ה של
 שהוא
 העליון
 משה
 חשך
 פשות,
 נמשך
 הטהר
 גתיים
 ושים,
 נמאה
 אחד,
 הרצון
 עקר,
 פכל
 שכל
 הרת
 ומש,
 ננים
 זוכה
 אפה
 וקום
 הוא
 מו

אונקלוס

יִכּוּל קוֹדֵשׁ אֶ: יֵא וְכֵהֶן אֶרִי
 יִקְנִי נֶפֶשׁ קִנְיִן כִּסְפָּה הוּא
 יִכּוּל בַּה וְיִלִּיד בֵּיתָה אֲנוּן
 יִכְלוֹן בְּלַחְמָה: יֵב וּבֵת כְּהֵן
 אֶרִי תֵהִי לְגִבְר חֲלוּנִי הִיא
 בְּאֶפְרָשׁוֹת קוֹדֵשׁ אֶרִי לֵא
 תִּיכּוּל: יֵג וּבֵת כְּהֵן אֶרִי

לֹא-יֹאכַל קֹדֶשׁ: (יא) וְכֵהֶן כִּי-יִקְנֶה
 נֶפֶשׁ קִנְיִן כִּסְפּוֹ הוּא יֹאכַל בּוֹ
 וְיִלִּיד בֵּיתוֹ הֵם יֹאכְלוּ בְּלַחְמוֹ:
 וּבֵת-כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זָר
 הוּא בְּתֵרוּמַת הַקֹּדֶשִׁים לֹא
 תֹאכַל: (יב) וּבֵת-כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה

תו"א וכהן כי יקנה יבמות נו. סו. כתובות
 נו: קנין כספו יבמות סו. כתובות נו.
 גיטין מב: פה. קידושין ה. ויליד ביתו גיטין
 מג. נדה מד. ובת כהן יבמות סח. טט. עז.
 כתובות כה. סוטה כו: סנהדרין גא. ספר
 הזוהר פ' משפטים ופ' קדושים ופ' ויקרא
 הוא בתרומת הקדשים יבמות פז. קדושין טט.
 ובת כהן כי תהיה אלמנה יבמות סח: סוטה
 כו: קידושין עד:

בעל הטורים

(יא) וכהן. ב' דין ואידך וינאץ בזעם אפו מלך וכהן זהו שאמרו בפ' מקום שנהגו ד'
 צווחות צווחה עזרה שאו שערים ראשיכם ויכנס ישמעאל בן פאבי וישמש בכהונה גדולה
 שהי' צדיק ורבים אוכלי שלחנו ולא נמצא נותר בימיו. וזהו וכהן כי יקנה שהיה לו הרבה קניני נפשות ולכך הוא ראש פסוק שהיה
 צדיק אבל וינאץ בזעם אפו הוא ינאי המלך שהיה רשע לכן הוא סוף פסוק: ד"א לפי שהיו מהם כהנים רשעים לקנות כהונה מאשר
 לא להם ע"כ וינאץ בזעם אפו מלך וכהן. בלחמו. ג' הכא ואידך נשחיתה עץ בלחמו ע"כ בלחמו קדמו נורד שהלכו בגולה מפני
 חרב נטושה וקשת דרוכה:

רש"י

פתח, לפי שהוא דבוק, ואיזהו תושב, זה נרנע
 שהוא קנוי לו עד היוצל, ואיזהו שכיר, זה קנוי
 קנין שנים שיוצא בשש, זה הכתוב ולמדך כאן,
 שאין גופו קנוי לאדוניו לאכול בתרומתו (יבמות
 ע): (יא) וכהן כי יקנה נפש. ענד כנעני
 שקנוי לגופו: ויליד ביתו. אלו בני השפחות,
 ואשת כהן אוכלת בתרומה מן המקרא הזה,
 שאף היא קנין כספו (כמוצטט נו:), ועוד למד
 ממקרא אחר כל טהור צניתך וגו' צספרי (קמ
 י): (יב) לאיש זר. ללוז וישראל:

עיקר שפתי חכמים

ו שהם זרים אצלה:

לקוטי הלכות

לעבודה תמה פראוי ולעשות מצות ומעשים
 טובים בשמחה בתכלית השלמות פראוי,
 שעל-ידי-זה זוכה לתקן המסדר והמישב את
 המוחין ולהשיג על-ידי-זה את אור האין-סוף
 בבחינת מטי ולא מטי. וכל זמן שלא זכה
 לזה, אזי אינו רשאי לכנס לשום השגה ולא
 לשום חקירה בידיעתו יתברך, כי עליו נאמר:
 "וכל זר לא יאכל קדש", וכל ההשגות הם
 אצלו בבחינת מה למעלה ומה למטה ובחינת
 במפלא ממוך אל תדרש, ואם ירצה להתחכם
 בידיעת אלקותו יתברך ודרכיו הנפלאים
 על-ידי חכמתו ושכלו בודאי יקלקל ויפגם
 הרבה ויוכל לפל, חס ושלו, בכפירות
 ואפיקורסות גדול, ועליו נאמר: "חכמתך
 ודעתך היי' שובבתך", כי מאחר שלא זכה
 למעשים טובים ולא תקן המסדר והמישב,
 על-כן אין לו שום בלי עדיו לקבל הדעת
 הקדושה, על-כן צריך לסמוך רק על אמונה
 לבר, וליקד בעקבות אבותינו הקדושים
 ובעקבות הצדיקים אמתיים בלי שום חקירה
 בלל. (אורח חיים - הלכות נפילת-אפים ד', אות י' לפי
 אוצר היראה - אמונה, אות ט"ז)